

Heinrich Aasamaa

MAALID



Heinrich Aasamaa
sünd. 1909 a. Rapla vallas, Lipstu külas

Heinrich Aasamaa on lõpetanud Tallinna Õpetajate Seminari (1930) ja botaanikuna Tartu Ülikooli (1940) ning töötanud kaunite kunstide ja kehakultuuri õpetajana koolides, botaanikaõppejõuna Tartu Ülikoolis ja teadurina Eesti Maaviljeluse Instituudis. Kogu elu on ta ka väga aktiivselt tegelenud oma kahe suure harrastusega – maalimise ja taimede kogumisega. Tema maale on näitustel eksponeeritud alates 1920-ndatest aastatest kuni tänaseni. Tema isikupärase maalimisstiilis võib märgata 20-nda sajandi alguskümneid Euroopa moodsate kunstivoolude ja „Pallase” koolkonna mõju.

Heinrich Aasamaa maalid

1. Heinamaal. 1978, 1990; tempera; 68x69 cm²
2. Helde suvi. 1978; segatehnika; 56x56
3. Hobused joovad. 1998; segatehnika; 50x68
4. Impressionistlik. 1989-1998; tempera; 43x57
5. Kased. 1979, 1997; segatehnika; 69x53
6. Kolmteist tantsupaari. 1978, 1996; segatehnika; 56x56
7. Konuvere jõgi. 1990-1999; tempera; 72x102
8. Kuum suvepäev. 1990; tempera; 72x61
9. Kännud. 1989; tempera; 41x53
10. Liblikad. 1978, 2001; segatehnika; 52x67
11. Maastik kõverate mändidega. 1994, 1999; segatehnika; 52x52
12. Maastik männiga. 1992; tempera; 52x60
13. Maastik õhtutaeva all. 1939; õli; 40x55
14. Metsalilled. 1990; tempera; 55x56
15. Metsaojad. 1998; tempera; 42x51
16. Märts. 1978, 1996; segatehnika; 56x86
17. Palun üle vee. 1978, 1995; tempera; 59x74
18. Sellel kevadel. 1989; segatehnika; 43x56
19. September. 1977; tempera; 52x67
20. Sirelid. 1989, 1993; tempera; 54x54
21. Sügis ligidal. 1978, 1999; segatehnika; 54x68
22. Sügisene laud. 1978; segatehnika; 67x52
23. Teel. 1999; segatehnika; 20x29
24. Tuuled. 1989; tempera; 67x62
25. Uuskülas talvel. 1978; lateks; 53x68
26. Vaikne suvepäev. 1989; segatehnika; 60x62
27. Vali tuul. 1998; segatehnika; 61x73
28. Varakevadine maastik. 1976; segatehnika; 41x55
29. Õhk on täis kirge. 1991; tempera; 60x75

Väljaandmist toetasid

**Eesti Kultuurkapital,
Rapla Kunstiselts**

Trükitud

OÜ Greif trükikojas

2006



Ma olen, Sa oled

Ma olen vaid vari.
Sa oled järve laine hari,
mis vajub jahutama mu rinda.

Ma olen vaid vari.
Sa oled uudse vilja sari.
Mind toidad, küsimata hinda.

Ma olen vaid vari.
Sa lilleksed töid kodupinda,
su pilgust kevade mu õue lendab.

Ma olen vaid vari,
kuid sa korjad mind üles
ja uinuma laulad mind süles.

Ma olen vaid vari.
Sa kutsud mind teele,
tormi võitma maale ja veele.

Ma olen vaid vari.
Sa tihti minu mõtte mäng,
kel kitsas igapäeva säng.

Ma olen vaid vari.
Sina oled kui pilliroog
keda paenutand meretuule hoog.

Ma olen vaid vari.
Su kätering võttis mu vastu,
kui Su kambrisse loa sain astu.

1. Heinamaal. tempera 1978, 1990 orig. 68 x 69 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)



Jaanituli

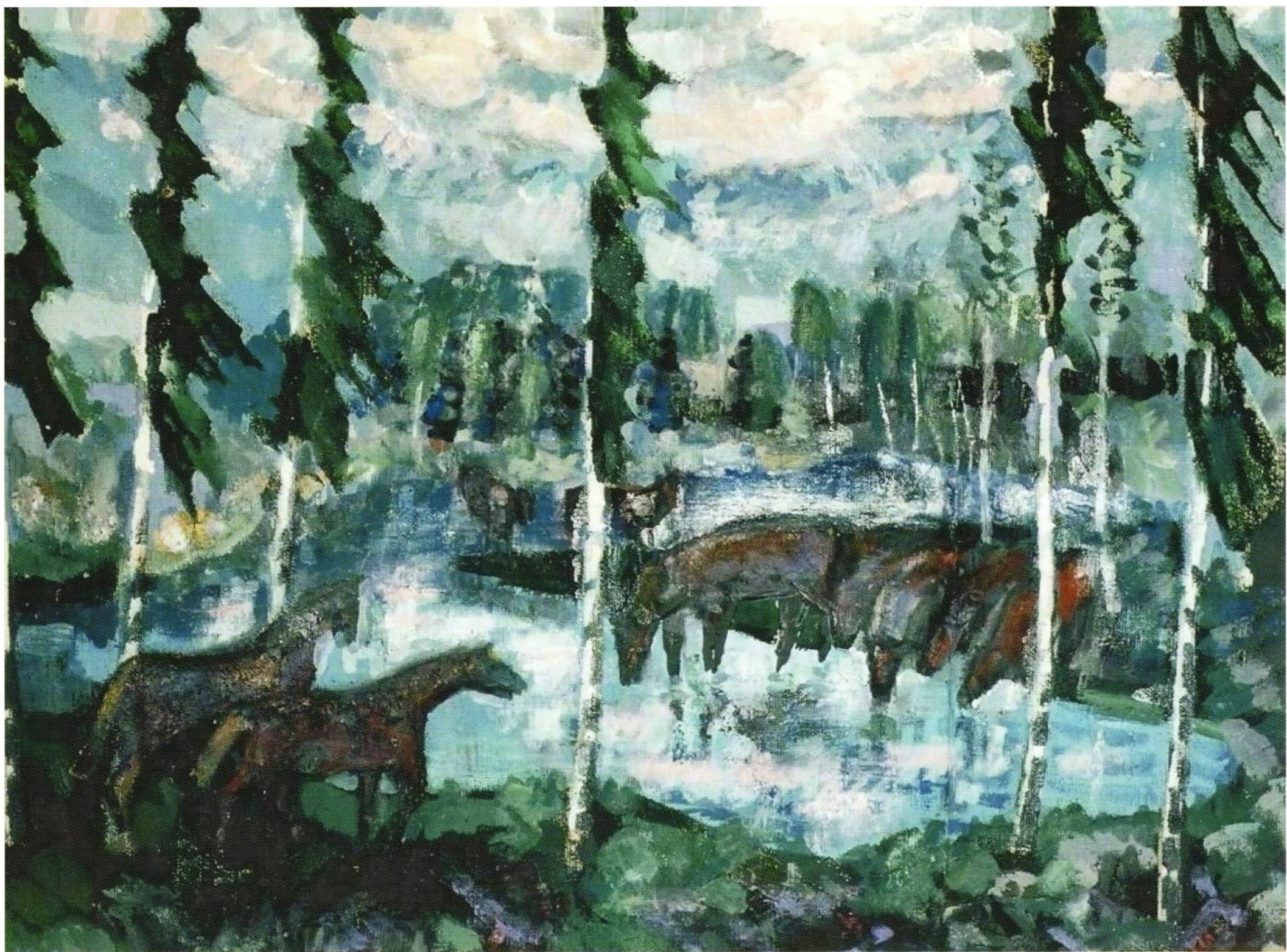
Me jaanitulel laulame kevadilmadest,
me jaanitulel laulame kauneist tunnetest.

Jaanitulel omakse valib punahuul,
jaanitulel armsamale laul on habesuul.

Me jaanitulel laulame lillest sinisest
ja jaaniõhtul ühiselt oma lootustest.

Kui jaanituli kustumas, me üksinda ei jää,
suveande külluslikke igaüks meist näeb.

**2. Helde suvi. 1978 segatehnika orig. 56 x 56 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



Künnimees

Anna andeks, anna andeks,
et armastan sind,
seda künnimees laulab
kui paemaal käib künd.

Ta külvama peab,
kus paekaljune muld,
see pärandus isalt –
tal kallim kui kuld.

Ta kohal on taevas
tihe, pilvedest hall,
kuid künnimeest kaitseb
isamaa lootuste vall.

Künnimehe lihtsas laulus
armastus on salaja.
Kõik, mis varjutanud kaugus,
lootus hoiab palava.

**3. Hobused joovad. 1998 segatehnika orig. 50 x 68 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**

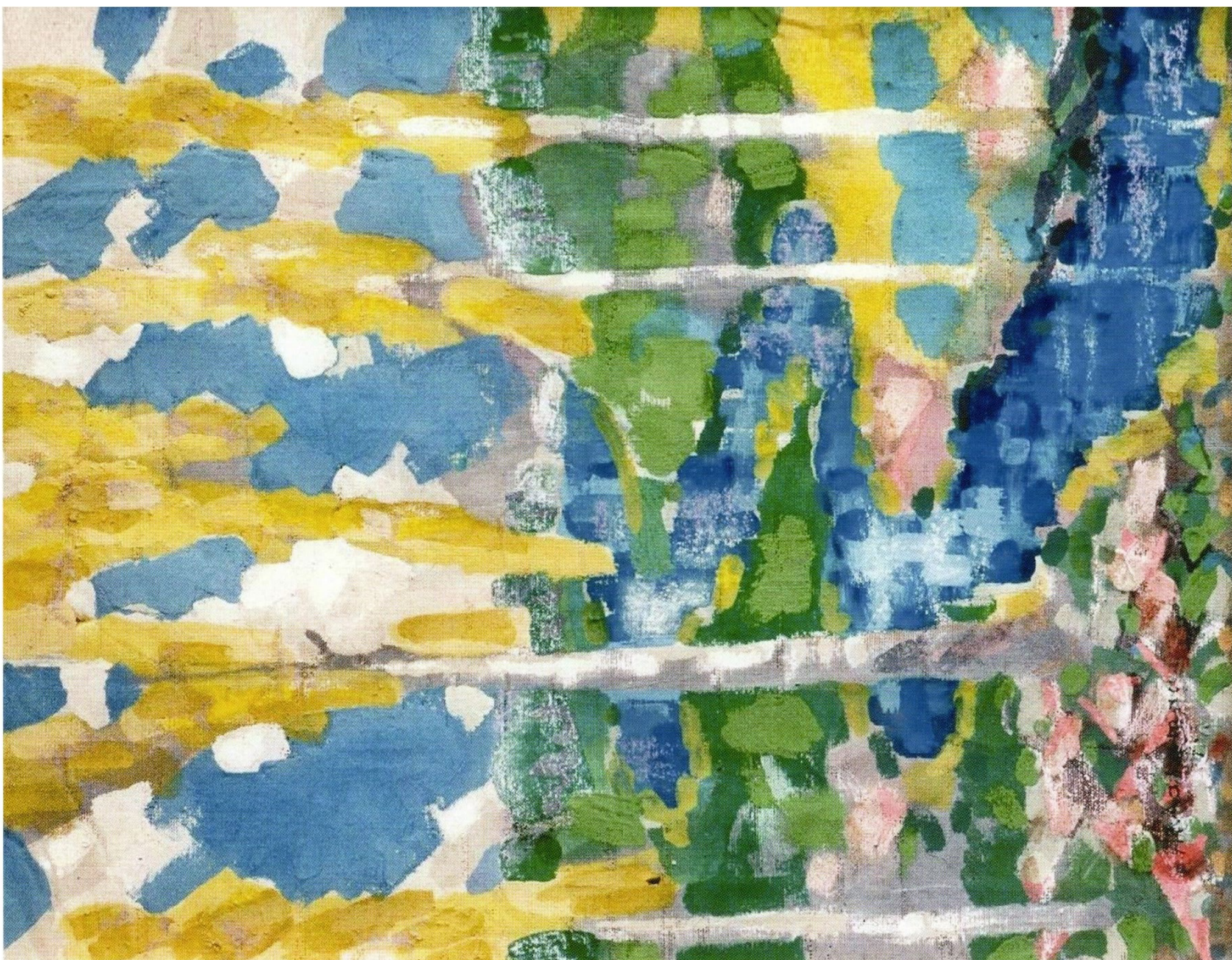
Kirsiõis

Kirsiõis kirsipuul
sai päikselt sooja,
ta kevadekuul
kevadsõnumi tooja.

Kirsiõis valge
kevadloomusi kandis
ja põhjamaale andis
kevadtunde malbe.

Ja teeline tundis,
et ei ta lahkuda saa,
ja aina vaatas silmast silma
kirsiõiega siin kevademaal.

**4. Impressionistlik. 1989-1998 tempera orig. 43 x 57 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



Kevad tuli

Kevad tuli päiksega
me nurmede üle.

Seni peidetud maa süle
üllatas lillekse väiksega.

Kevad tuli mitme linnuga
ja esimese punga ürginnuga,
teda teatas veetilga imehelk
ja inimsilmist õnnepilk.

**5. Kased. 1979, 1997 segatehnika
orig. 69 x 53 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



Suveõhtul

Kui päike valgust kallanud
mulle üleni, kuid siis taandunud,
siis nukrus vajub õue ja põue.

Jahe õhtu, tuuleta,
õues miskit pole kuulata
ja sõber küsib õieti:

„Tade-rade-ritt ja urra-vurra,
ega sa õhtul kedagi ei murra?“
Kuu, pilve varjus, vasta ise õieti!

6. Kolmteist tantsupaari. 1978, 1996 segatehnika
orig. 56 x 56 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)



H. ASA MADA
1990-1999

Aastalõpp

Tulge, suve metsad ja maad
veel aasta lõpul meelde,
et valada nad kingiks
poeesia keelde.

Vaata, põld, ja vaata, vili!
Kuulata pilvedest luikede heli!
See tervitus viimane suvisest taevast.
Mis vastata neile me triivivast laevast?
Võiks hõigata: meil lastiks on vili –
sel aastal võrsunud lootusest jäävast!

Läind unelmmetsade taha
ma arglikult vaatama õisi,
kust võetakse mett ja vaha.

Mina vaid õisi nägin küll,
muud said hüvesid teisi.
Siiski mul midagi üll!

Ees tulemas on aasta uus,
mil jälle kutsub maantee kruus,
seal taanduks tusk,
kui lauluviis on suus,
tee käänul mõtegi saab uus,
uus salasoovi täitumise usk.

Kas poeesia täna sallib
siit õuest lund kui kujundit,
mis detsembriõhtul hallil

kodunurmest kaugest, kallist
endas kannab ajendit?

Kuis muretult olin ma aasta teel!
Tema pidulauas ei teadnud ma veel,
et kuivada võib mu luule läte.
Pelgavad ilmuda mulle kätte
kujundid, mis võitleks uue aja eest.

Neid tabaksin ma merelt, tormist mõirgavast,
keskpäeva päiksest kiirgavast,
kui oma rahva iha, meel,
kui kutsuv kelluke käib eel.

**7. Konuvere jõgi. 1990-1999 tempera orig. 72 x 102 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



8. Kuum suvepäev. 1990 tempera
orig. 72 x 61 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)



1989
A. S. ...

Saabumine

Kumb on, kas päikene,
või tuhat kildu temast,
mis on mul eel,
kui astun teel?

Hingan päikest,
laulan päiksest.
Mind ootab kodutalu eel.

Kannike sinine,
valge ülane,
hommikul neil palg
on kastene,
mil astub jalg.
Sinitaeval pilvepuri,
lõokene — taevakruvi.

Kas ma üldse tohin
mullal kevadisel astu,
kas võtab nooruskodu
veel mu vastu?

Kuid kes siin metsa
maalis maale,
küla otsa karjamaale?
Raagunud on uibuaiad,
sügislehed laperdavad.

Viibivad kus sirged mehed,
rõõmsa nägudega majad,
lapsed — lootus, noorusehe?

Ei ole keegi
suutnud seista,
hoida leeki.

Mina, kes ma
metsast võõrdund,
kohmetunult seisan, löödult.
Mis ma nägin, seda raske kanda!

Kuid mis ma kuulsin,
see kui laine randa
surus hinge: ära ponna,
sinul on veel sada venda!
Aeg möödub unustuse uttu,
kuid meie jääme, ära me ei lenda.

9. Kännud. 1989 tempera orig. 41 x 53 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)



Autoportree

Ma olen täitsa lihtne mees,
nii lausuks mitugi,
kes juhtumisi leiduks teel.

Ahistab kui miski mind,
mis piiratud ja kitsas,
sel vilistaks kui metsalind.

Saand taarnast elu parima —
kuldsõrmuse, kuuma kerise,
ka pole iial pelgand karmimat.

Mul tulnud julgus astuda
ka rajal teraval,
mis mitmed pelgand proovida.

Pole jõudu, mis mind lööks,
sest ta lööks must mööda
ja vaid oma söötu sööks.

Tuul rullib mõtet mööda maad
metsas, nurmel lagedal,
tahan kaasas püsida, see minu laad.

Mida sõnaksin ma enesest —
ei muud, mis kostaks,
kostaks pilvedest ja sügisest.

Sõnad pole need,
mis portree maaliks,
sest on nad kehata kui varjud vees.

Heli sõnadest
kõlab kui vööriti,
ei kosta elupilteist õieti.

Veel kostab helita lootus,
mis portreesse ei mahu,
ta on ebamaine, kehata ootus.

Portree ei saa olla.
Ta sama aine, mis oja,
mis ei saa olla, vaid minna.

Oh, pole võimalik portreed maalida,
sest see poleks see,
ta oleks vaid rändlindude tee.

**10. Liblikad. 1978, 2001 segatehnika orig. 52 x 67 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



93
H. Asanuma
1999

H. ASANUMA
1004
1999

Ajakangas

Rändel nõmmel, päikesesel,
tuli puhata vaheajal väikesel...

Varbola mehed, võikudel hobustel,
kes madalad, rinnakad, käredad,
kraapimas rutakalt nõmmemaad karedat.

Mehed neil rängalt kodumõtetes.
Neil mõtteis oma naise varjatud pisarad,
mis mees ometi oskas korjata omale hinge
ja tundis, milleks vaja olla on julge.
Vaja raiuda vaenlast, vaja lüüa serviti,
leida ja tuua me tütreid, kes rööviti.

Kõrvalt käreajat kuuldus Raikküla meestelt
ja relvade kõlinaid Rapla poolt teedelt.
Sealt saabub tormakas ratsasalk,

kel taprid ja piigid ning silmavaade kalk.
"Lehola Lembitu sõna me toome
teile siin, lahinguks homme."

Lembitu sõnas: "Teame oma jõudu,
mis lugematuid põlvkondi on kaitsnud
meid siin.
Ka seekord me vaenlane tundma peab õudu!
Ilge vaenlase kere solgist siin värvugu liiv!

Kauni kodumaa laulud, mõtted õiged,
need me kaitsekanga lõim.
Et püsiksid koduõu, külad ja nurmed,
mis tuhandeid aastaid siin loonud me hõim."

Nagu rajus meri tormab rannakividele,
nii vallandus maleva meestekoor.

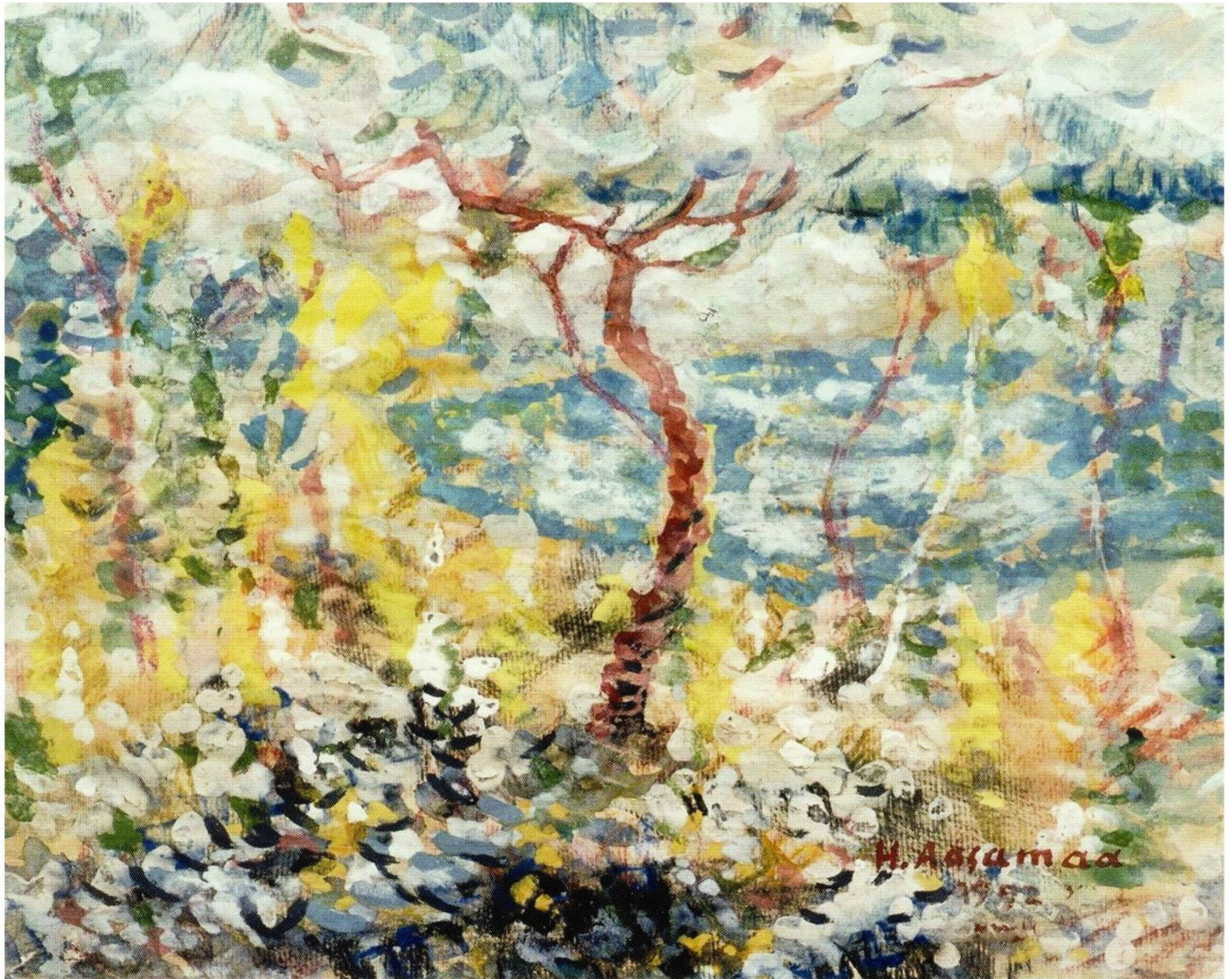
"Taara, avita! Taara, avita!
Lembitu! Lembitu! Lembitu! Kohe teele
me võitmatu voor!"

Kõrgele kaikus see tunnete koor,
murdes teed õhtutaeva rändpilvedele.

Ja veerema hakkas maleva jalaväe
summ.
Hobused üksteisele hüüdsid erutust
tundmatus keeles.

...Olin haaranud kümne sõrmega
nõmme pinda,
imestusest tumm. Meeletu lumm,
et kusagilt ilmunud pildid nii
meeles.

11. Maastik kõverate määndidega. 1994, 1999 segatehnika
orig. 52 x 52 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)



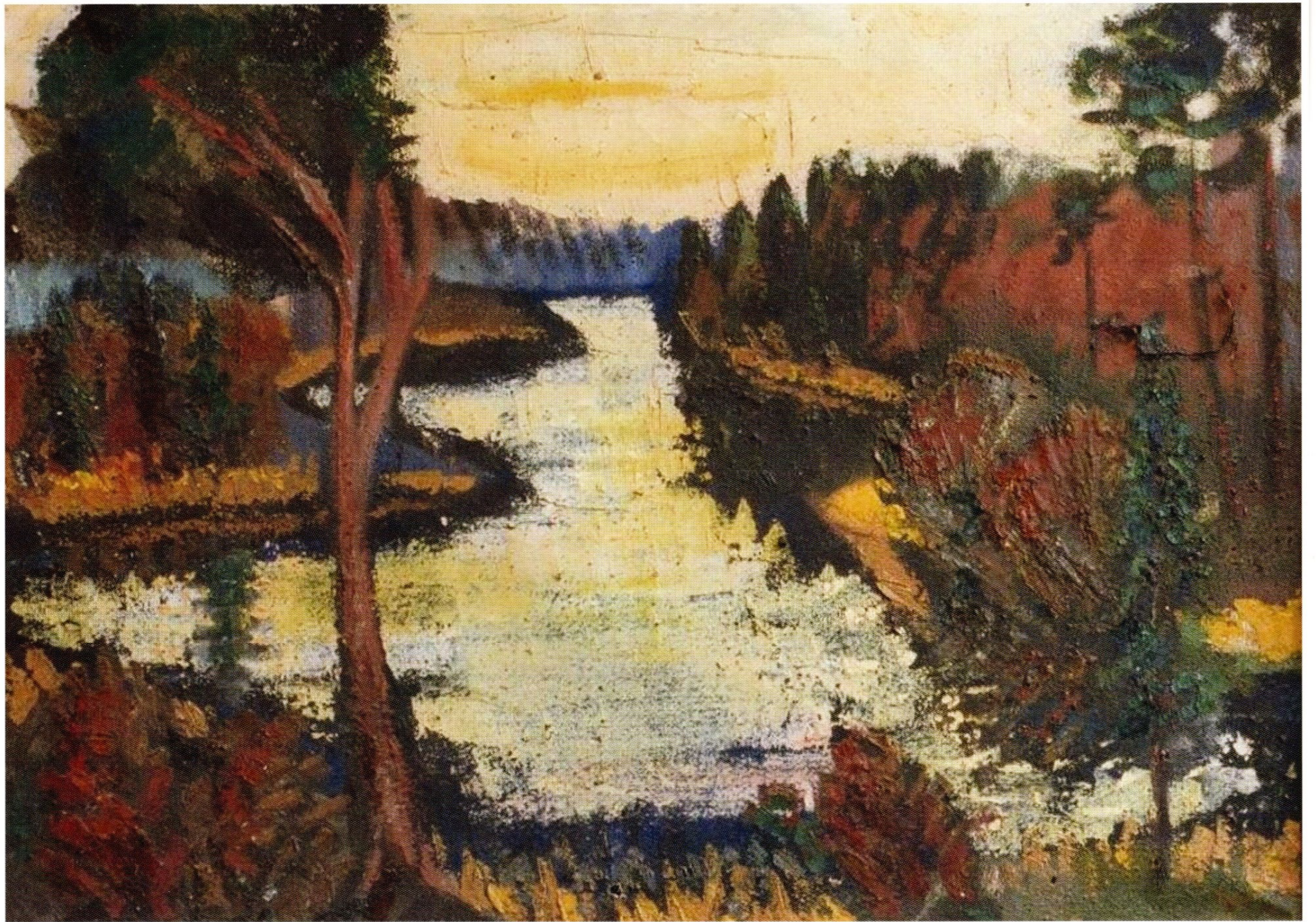
Teeline

Teeline, näe, tunne, kuule,
ta rühib läbi sügistuule.
Tal on mõttes eesmärk sume,
mis alal hoiab julge jume.

Trotsides ta tormi, vihma,
rühib sinna, kus ei kirja
mis antiigi laulikul –
„Jäta lootus“
oleks väraval.

Hoia ootus!
Küll parem aeg ees
õuel, vaiksel tänaval!

**12. Maastik männiga. 1992 tempera orig. 52 x 60 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



Aeg

Aeg see omale võlga ei unusta,
oodatud valsiks kaaslast ei tuvasta,
kusagilt ootab päevalinnu lendu,
kuid ei saabu seda haruldast lindu.

Aeg jälle aasta on olnud teel,
on sõitnud pilvil, pikset pildunud
ja inimesele lootust jaganud veel ja veel.

Aasta, aeg ratsutab tormihoogudena,
rajades teed palgimetsades,
kingib võitjale ande unelmvoogudena.

**13. Maastik õhtutaeva all. 1939 õli orig. 40 x 55 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



Detsember

Läind jäässe me veed,
lumme tuisanud teed.

Kuis huilgavad tuuled,
õudu laulik neis kuuleb.

Piiril kahtlane vari,
hiilib tontide kari.

Kõivu ja pedaka murdis maru,
jalameest ründas susi või karu.

Hing pelgab plangu sees pragu,
ei lehvi seal sõprade plagu.

Kas persse keerand puud ja laevad,
meie meeste tööd ja vaevad?

Mispärast need repliigid,
risttuultes pidu niigi!

Detsembri õhk ja sompus ilm
ei püsi. Nurme tuleb lille silm!

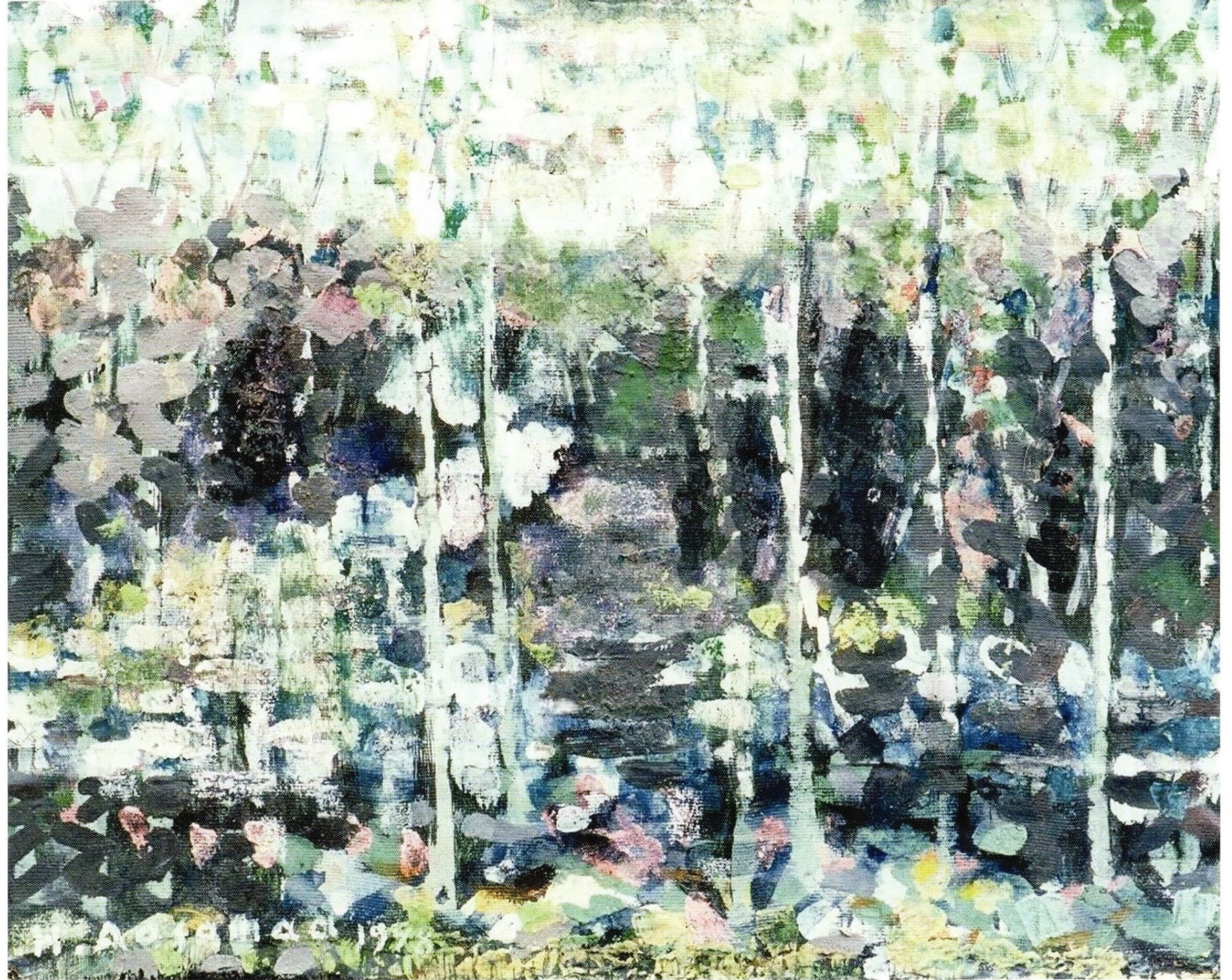
Suvel niitis vikat vahedalt
me luhal laial lahedal.

Oli õite hurma kirsipuul
ja pilli puhus punahuul.

Puhte vird, keskpäev – elu,
mis hüva saak see – käes kui lelu.

Kuule – temast laulavad me habesuud!
Kae – kui marusööst on seelikud!

**14. Metsalilled. 1990 tempera orig. 55 x 56 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



Pääsukene

Täna üksik pääsukene
õues imelaulu hüüab,
kuigi ise väiksekene,
siin ta suveõnne leiab.

Ei ole pääsuksel muret hinges,
ei suru talvine õhustik vinge.
Tormituuled kaugelt mööduvad,
kevadpäikse killud vaid me õue sajavad.

**15. Metsaojad. 1998 tempera orig. 42 x 51 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



Kas

Kas jõuluaegne taas on Sinu meel?
Kas jalgteel astud sirgeid jälgi?
Kas rohkem võimalik on veel
küsida mis siin ei julge?
Kas miskit ränka teed?
Kas toitu kodukoldel keeb?
Kas kass ja koer
on kõndimas Sul mööda tuba?
Kas tunned kevadet,
mis peidus peale jõulu juba?

Kas annad mulle õpetust,
kuis Sinu moodi osata?
Kas mõni päev postiljonilt
Su kirja võiksin oodata?
Kas võiksin uskuda ilus,
et möödunud on päevad vilud?
Kas tuled, lähed teedel tormates?
Kas kohtan Sind
siis kaugelt hõigates?

**16. Märts. 1978, 1996 segatehnika orig. 56 x 86 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



See on kevad

See on kevad!
Päike kiirgab teele,
metsadele, katustele,
sulanud on hangehari.
Tipid oma jälgi teele,
kust alles kadus jäine vari.

Päikest palju!
Ma ei oska salata,
et seda aastat alata
mul eriline julgus,
kõik keelud unustada,
kui hüppesammud jalgus.

See on kevad!
On ülal pilvevoonaksed,
kuid meeles Sinu suusateed,

käin läbi rajad toonased.
Neist päevist rõõmud tänagi
neid uhavad kui tulvaveed.

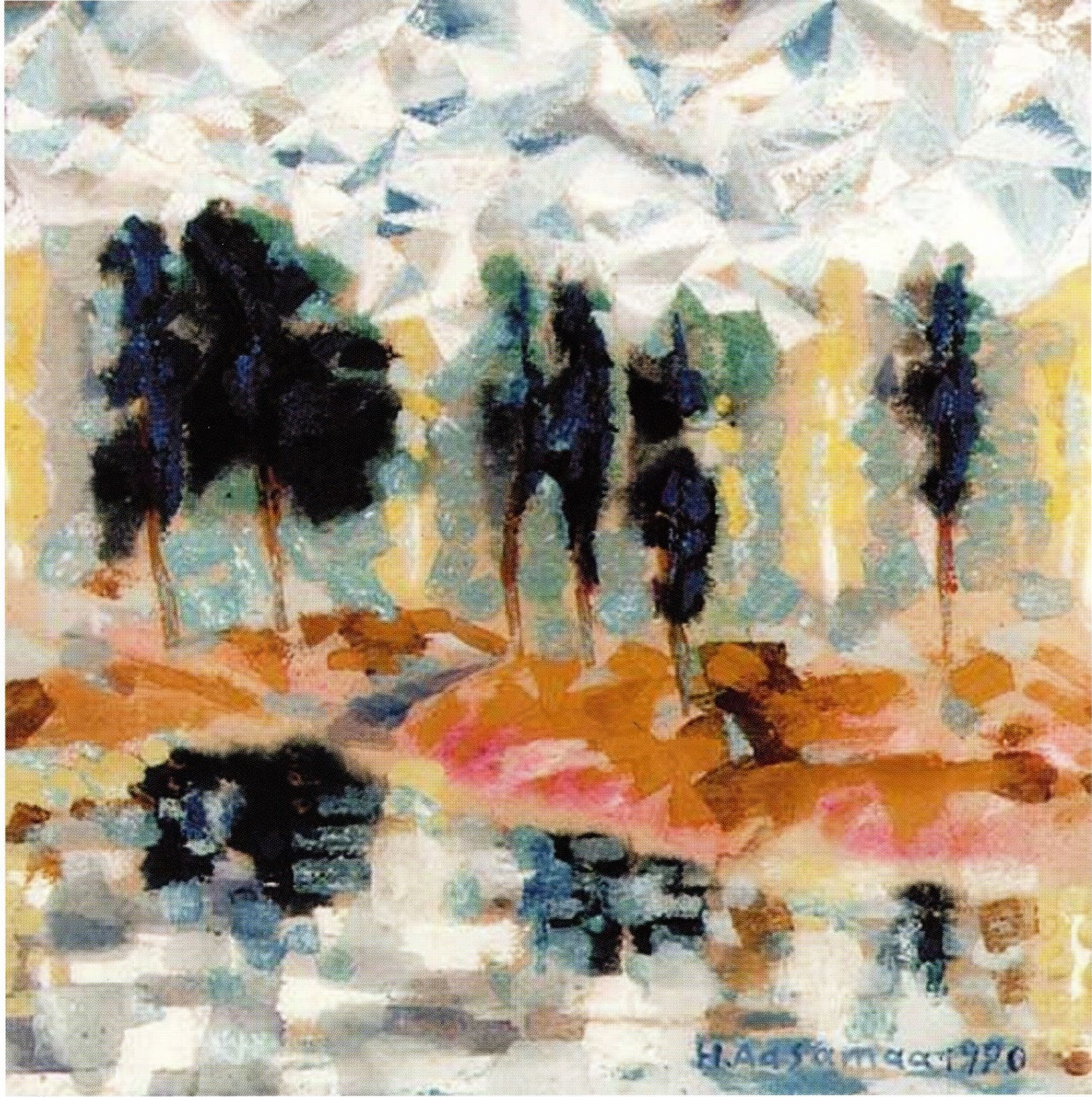
Päikest palju!
Nii palju päikest kallab alla,
kõik sinitaevas temast valla!
Ma tarre sisse tulen peitu,
kui väsind olen vallatella
ja soov on asemele heita.

On see kevad?
Ei, eelkevad see on alles,
mis tare taga nurmel, tulles
ei lilli maha poeta.
Siinsamas loigus konnakullus
end vaiksel viisil toetab.

Päikest palju!
Eelkevad ma õuest saanud
ja küllap tarre kaasa toonud
suure kevadõnne algust.
Kui miskit kuuma oleks joonud,
Su tares tunnen, peites akna valgust

See on kevad!
Ei tea, mis on meil homme?
Kas loobuda kuis nõuab komme?
Ei, mitte loobuda, vaid joobuda,
me meeletused tarre toome!
Las päike sinitaevast siia laskuda!

**17. Palun üle vee. 1978, 1995 tempera orig. 59 x 74 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



H.A. 50 m 90 970

Elu tuli

Ta tuli esmalt öösiti.
Tuli vastu kui laul.
Kehutasin ülejõul
võidelda vist võõriti.

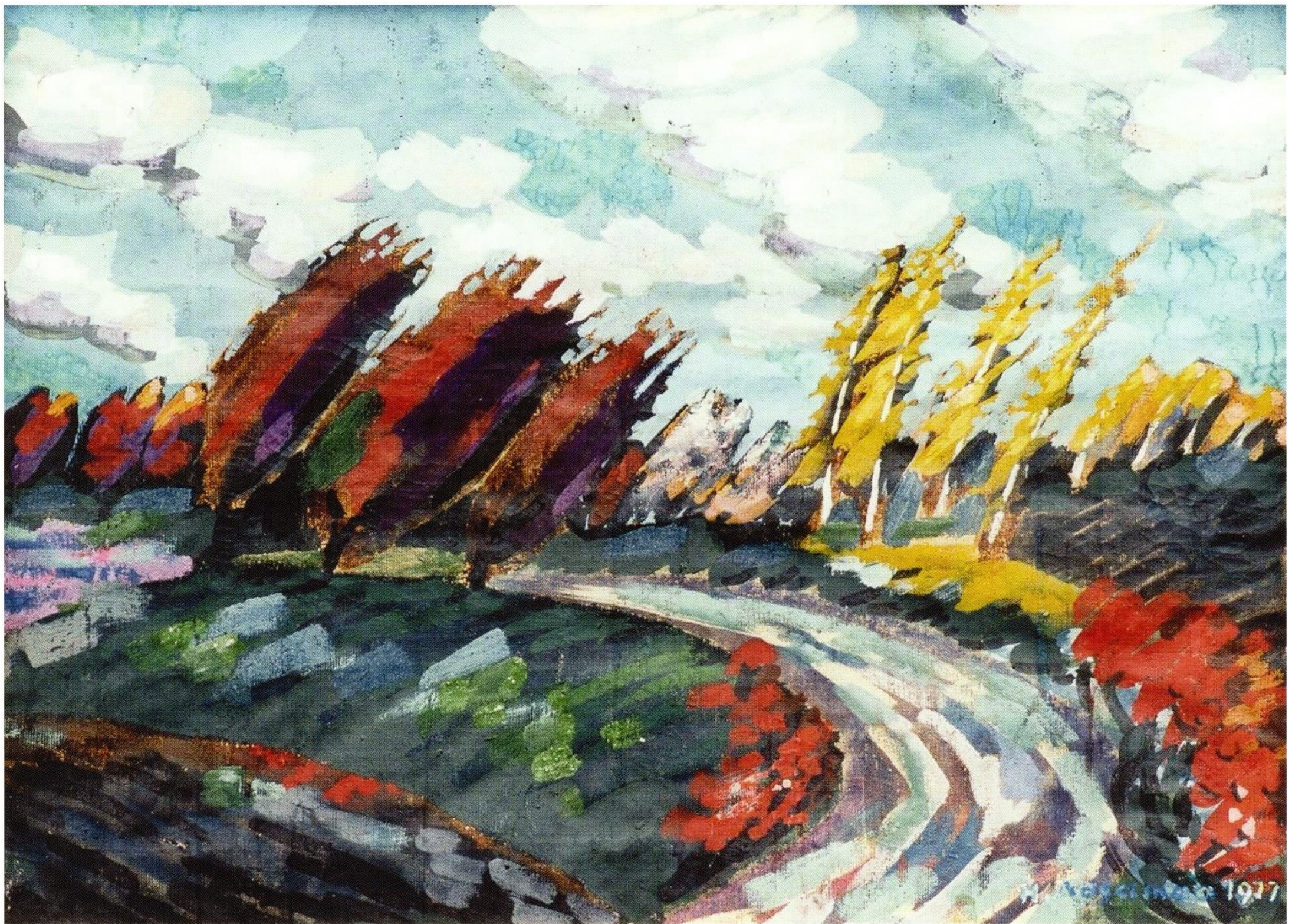
Ta tuli justkui unistus
või aimatava ilu jälg,
või rõõmu loonud unustus,
kaugenenud pilveselg.

Ta tuli, hiilides kui aeg,
ei uue mõtte kangelane,
vaid viie tuhande aastane,
merepõhjast leidmata laev.

Ta tuli, see sügavik,
esmalt mahenedes suvetundeks,
kui põlluks, mis vajund unne –
unustatud igavik.

Siis tuli, võlur aimamata suur,
see kevadtormi tooja,
nüüd pole enam vajund looja
suurt kevadhümni hõiskav suu.

**18. Sellel kevadel. 1989 segatehnika orig. 43 x 56 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



H. V. Kopsch 1937

Sügis

Seal kus juunis suveime,
nüüd on juba põõsas pime.
Tuuleiil on tee peal vaba,
eksib mööda hundirada.

Kaselatv on pilveluuaks,
oh, et pühkida ta suudaks
õhtutaevast halli pilve.

Vihmane on sügistuul,
surub teelist viiliti,
kel suvelaulu laulis huul
oi! vast ammu viimati.

Vihm varjab ehataeva vaske,
teelisel samm sajus raske.
Las lõõtsuda see sügistuul!
Suvesilmad, tean, mul truud.

**19. September. 1977 tempera orig. 52 x 67 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



H. AASAMA A
1993

20. Sirelid. 1989, 1993 tempera orig. 54 x 54 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)



H. Asanada 1978
1999

Sügise hakul

Tormavad, tulevad uued tuuled,
nendega laulavad paljude huuled.
Tormavad, tulevad uued tunded,
tööd ja tegemised julged.

Veeretada vaja ära ette veerend kivi,
teha tee tulijale teelisele –
ta pole üksik, neid on rivi,
levib maadele, elu lootustele.

Tunnen igatsust, ei varja,
tunnet lennukat kui rändlindu,
ja päikese pilku
silitamas pihlakamarja.

Ei võta ma vastu sügisepilvi,
nende mäng on rahutu,
nad ilma röömsa varjuta.
Röömu leida! Nagu karjutaks.

21. Sügis ligidal. 1978, 1999 segatehnika orig. 54 x 68 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)

M. A. S. 1978



**22. Sügisene laud. 1978 segatehnika
orig. 67 x 52 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



Steinrich Asamara
Etüde „Teel“ IX 1999

Künnan põldu

Künnan põldu varahommikul,
selleks virgusin ju koidikul.
Toomingal oli künnilind,
kel igal laulul kallis hind,
sest pojad pesas tulekul.
Seal tema maailm, sääsene,
siin minu maailm – mullane.

Künnan põldu varahommikul,
sest kevad ruttab minekul.
Kui viljalaine sügisküps on nõlvakul,
nõlv hele siis kui juuks mu tüdrukul.
Näe kanakull ja veel üks kull –
mis hüüavad nad alla mul?
Mis soov neil kaugelt tuua mul?

Kündsin põldu varahommikul,
muld tõusis, keerles kahinal.
Mustmullal, liival, kruusal karedal
saan vilja sügispäeval lähedal.
Näe künnimees! On lõunane ju ilmapiir
ja metsal piksepilve viir,
tuul tantsib luhal lagedal.

Kündsin põldu varahommikul.
Nüüd päevapaiste minekul.
All pilveääre rõhk on sünge.
Mis hingus painas küla, kivi, kõrre?
Tuulesööst, kel kurjad huilged,
murdis metsas puud kui parred.
Kuid mitte kündja mõtteid julgeid.

**23. Teel. 1999 segatehnika orig. 20 x 29 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



W. J. S. ... 1982

Kohtaksin sind

Küll kohtaksin sind kuusemetsas,
kus suvel kuused vaigused
ja talvel armsalt jõulused.

Kohtaksin sind lepametsas,
kus lepalinnud lepa otsas
sul suvelaulu laulaksid.

Kohtaksin sind haavametsas
haavalehti vaatamas,
neis tuulte lendu kuulamas.

Kohtaksin sind männikus,
kus tuulekandli helinad,
ja aastaajad seiskuvad

Sind kätel kannaks pajustikus,
kus puhuksin sul pajupilli
ja korjaksin sul pajulilli.

Sind kiigutaksin tammikus,
mis aastasajad seisavad,
kus kotkad pesa valvavad.

Küll kohtaksin sind kaasikus,
kus kase varjud mängivad
ja nukrad hetked taanduvad.

Kui leiaksin su lagendikult,
su ilu piiluks salalikult.

Tule, kutsun lagedale,
tantsumaale avarale!

Saaks lisa meenutuste vöö,
kui saabund jaanipäeva öö.

**24. Tuuled. 1989 tempera orig. 67 x 62 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



H. ALASAMA 1978 II

Mu küla

Talv, õhtune,
olin teel,
nüüd üksine.

Üks roobastee
viis jõele.
Miks mõttes meel
eksis järele?

Siin talvekuul
kus kõrrepõld,
raagus õunapuud
ja kodumuld.

Siin vaba tuul
hinge puhus juba
kevadet, küsimata luba.

**25. Uuskülas talvel. 1978 lateks orig. 53 x 68 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



26. Vaikne suvepäev. 1989 segatehnika orig. 60 x 62 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)



H. AASAMA A 1998

Tuul

Tuul see hiilib üle metsa,
siis vilistab üksikul puul
ja jõudnud kõrrepõllu otsa,
laulu sumbutab teelise suul.

Hämaralt teelt tuule kõne
ja pimedast metsast kiljatus kajab,
need on hääled, mis teatavad mõne
varjatud juhtumi öisel ajal.

Mina olen see teeline võõralt tänavalt,
keda öine maru kiskus kesk lodu.
Unelmat sõbrast ja ootavast väravast
hoiavad sinel ja kaugel kodu.

**27. Vali tuul. 1998 segatehnika orig. 61 x 73 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**



1976.

Rutt

Eks meil elus kõigil rutt.
Kas me märkame,
kesse nutab,
kellel naer,
kellel meel on kurb,
kellel murdud õnne aer,
kes on elus orb?

28. Varakevadine maastik. 1976 segatehnika
orig. 41 x 55 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)



H. Agard
1991

Mu Tuulemaa

Maanteel kulgeb mingi voor –
matkanoorte traanid.
Ma ise pole küllalt noor,
et himustaks banaani.

Mul metsa ääres talumaja
ja õuel mitu kassi,
kes siluksid mu juukseid,
mis põllul tuul aand sassi.

Rätid, kus on saapad, tule!
Tuulemaale, ummisjalu,
kõnnumaast ja nõmmest üle,
Maarjamaal', ta ande manu.

**29. Õhk on täis kirge. 1991 tempera orig. 60 x 75 cm²
Heinrich Aasamaa (1909)**